

Kambriksesse sees sedda Kalendrid käes piddamas ja lugge-
mas; nāen sind ja sinnu waesust igga piddi; nāen ka, fuis-
da sa mōnnes kohhas naeratad, et ma sinnu keelt diete
ei oska, ja sinna sepārrast minnust ka täieliste arvu ei sa;
nāen kuida sa mōnnes kohhas jällle tüssid, kes peaks ta
siis küll seal nōnda ollema, se kirjutaja? Mōnnes kohhas
nāikse tall küll tundmisi sūddames ollema, mōnnes kohhas
jällle on ta kui tuul sealt kaugel ärra. Ta kirjutab küll
taewast ja maast ja föigist Jummalikuist ašjuist, agga
kaš peaks tall siis ka endalküll Jummalad sūddames ollema?
Kaš peaks ta ka innimeist, ka meid armastama, waid ar-
mastab ta agga ükspāniš isse eñnast? Sedda tüssid sa,
mo armas; mis kostan ma fullie? Ma kostan fullie
felle peale tassane ja allandlik; täielinne posle ükski siiñ il-
mas, agga sedda ma küll tean ja felle järrele ma iggatsen
ommas sūddames, et peame iggauks pūidma, ikka igga
pādw parremaks, targemaks ja pūhhamaks sada Is-
sanda meie sure Jummalala lapsiks, ni kaua kui
meil siiñ ilmas iat ellu on. Sepārrast sowin ma siis fa
fullie, mo luggeja, mo ing, mo sobber, otsi endalle, kui tah-
rat sa siiñ ilmas Jummalala auks ja innimeste eats
ellada, fest felle tarvis on meid seia lodub, ükspāniš sedda
warra, mis iggaweste kestab, mis tulli ei pölleta, ei up-
puta wessi ja ükski surm ei nela, — otsi endalle tarkust,
armu innimeste wästu ja sūddame puhtust; tarkus on par-
rem kui föik kuld ja öbbe siiñ ilmas, ja üks ea, ning übbe
puhta neitsi sarnane sūdda ehhitab ennam kui illu; ta on
jādarw ja kestab ka veel seal pool auda, kos kuld ja öbbe
ennam ei käi. Agga kost pead sa siis sedda tarkust sama,
kes tulleb tedda fullie andma? O armas, sedda saat sa ig-

gast poolt, öppi agga mōttlema ja föigis enda über watama; se
ilm so ümber on üks suur ramat, täis kuld siid öppetuisi ig-
ga piddi; seal seisab sūggawus ja tarkus sees, seal wäggi
ja arm põhjamatta, loe agga tedda ja sa öntsak. Mōttle issa, kos sa agga iat siiñ ma peal käid ehl wibid,
Jummala sure tegude peale tassausse ja maddalusse sees
ärda melega; ta tulleb siis fullie issa wästu iggal pool,
lahke ja elde, ja önnistab sind ning sadab sind se öige
ja tassase te peale. O sobber, kes Jummala tegusid tund-
ma öppib, ei se olle ennam önnetu, se öppib tedda eñnast
tundma ja temma öntsust ning rabhu maitšma iggawesseks el-
luts. Järrele mōttlemist agga ja öppust, mo armas, on
ülematta waja, kui sa täieliste, kui innimeine Jummala
nōu ja tahtmisje järrele siiñ ilmas ellada tahhad. Gest, ei lahku
sinnust eñne so waesus egga ädda, ei eñne so willersus egga
pudus, kui so rummalus ja tuhmus sinnust ei olle kuddu-
nud. Sepārrast ärra ota siis ka iat endalle wäljast poolt
önn, waid arri ükspāniš omma waimu ja sūddant, seal
lašwab so önn, seal so ölige üllem warra, sedda ihha.

Ei lahku sust eñne se õ,
Kui päike full ärdatst saab toitma,
Ei eñne sust pimmedusse tõ,
Kui walgus so waimu saab toitma;
Sepārrast wöcta wadata,
Ja föigest melest iskada,
Ja otsida ja öppida,
Et aegsast felgust saaksid.

Kui sa jo sedda iggatsed ja aimab,
Siis tulleb full se önniš jo,
Ja päike astab töusma,